

P O S E

texten sträcker sig ut i rummet
rör sig så som verket rör sig

nålen genom tyget duken huden

vibrerar

I

Pappa målar. Jag är i målandet från början. I ett pågående presens. I penselns upprepade möte med duken. Ljudet som uppstår där. Färgfält och lösningsmedel. Abstraherade gestalter. All den tid han spenderar i det rummet. Hur han rör sig i huset. Upp och ner för trappen. Hänger dukarna i vardagsrummet för att på avstånd betrakta. Jag försöker förstå. Det är ett annat språk.

Jag gör likadant. Härmar. Hur mycket kan hända på en yta? Det är en lek. Jag är han. Rör mig så småningom in i något annat. Jag har inget att berätta bortom materialiteten.

II

I texten *Du, jag och Musse Pigg*¹ skriver Ann Edholm om sitt arbete och om hur hon förhåller sig till sitt måleri.

Jag har sett hennes målningar flera gånger tidigare men aldrig förstått. Inte kunnat relatera och inte vågat reflektera. Som att betrakta tecken man inte kan tyda. Så enkelt att det måste vara väldigt komplicerat. Men Edholms text får mig att se från ett annat håll. Den bjuder in mig som läsare att ta del av en process och tillåter mig att betrakta ur konstnärens och görarens perspektiv.

I texten beskriver Edholm hur hon betraktar sina målningar som subjekt. Hon skriver att hon vill att de ska ha samma närvaro som en annan människa. Att möta en av hennes målningar ska vara som att möta en närvarande kropp. Edholm beskriver också ett sådant möte, hur betraktaren rör sig i rummet mot målningen, "från bild in i målandet".

III

Det är performancekurs på konstskolan i Finland och Ida går genom isen. Vi gör det vi gör utan att veta varför kropparna rör sig genom rummet. Jag går in i en vägg. Det är en konstruerad vit kub inuti en större rumslighet. Jag börjar där väggen börjar. Ansiktet, näsan mot den vita ytan. Försöker röra mig framåt och åt sidan på samma gång. Någon filmar.

IV

Jag väljer material intuitivt. Letar efter något att reagera på. En yta, struktur, form eller färg. Jag är intresserad av det som har haft en relation till en kropp. Det som bär på spår, eller laddning.

Jag undersöker materialet. Plockar isär, nålar ihop. Det händer att jag sprättar för mycket. Former försvinner, plagg upplöses och plötsligt saknas den tidigare referensen till kroppen. Kvar är det platta tyget. Faller till golvet likt en trött gardin.

V

Jag ser ett verk av Tony Cragg på MACBA i Barcelona. Det är placerat i mitten av ett stort vitt rum och består av något slags möblemang. Ett mörkgrönt piano, stolar, flera plankor och träbitar. Varje enskilt föremål är totalt genompiercat med svarta och vita metallkrokar. Krokarna gör att föremålen kan haka fast i varandra. Stolar och plankor är fasthakade om vartannat. Tyngdlagen tycks tillfälligt upphävd och verket förmedlar kraft och lätthet på samma gång. Det är som om det finns en energi djupt inne i varje enskilt föremål som strålar ut genom krokarna och attraherar andra krokar och föremål. Jag vill hoppa upp och haka fast mig själv.

Tänker på Louise Bourgeois tidiga skulpturer. Långa smala gestalter i ett rum. Jag vet inte varför men de kommer till mig i arbetet. En bild jag sett någon gång. De har aldrig intresserat mig och ändå så kommer de. Hittar en bok i butiken på Göteborgs konstmuseum; *Louise Bourgeois: The Early Work* av Josef Helfenstein. Och där är de. Allihop. Några av dem påminner om nålar.

Senare läser jag en artikel skriven av Nicholas Wroe och publicerad i *The Guardian* 2013-10-18.² Artikeln bygger på journalistens besök i Louise Bourgeois kombinerade hem och ateljé i New York. Det står kvar som det var när hon levde. Wroe beskriver hur Louise Bourgeois flyttade in i huset tillsammans med sin man och sina barn. När mannen dog gjorde hon sig av med ugnen, och så småningom lät hon också ta bort matsalsbordet. Hemmet blev i allt större utsträckning en plats för hennes konstnärliga arbete. Ett slags kreativ ockupation. I artikeln nämns hennes tidiga verk *Femmes Maison* och jag ser bilder framför mig av en kvinnokropp som till hälften består av en huskropp.

VII

Jag arbetar med verken var och en för sig och som en grupp. De blir individer, karaktärer. Alla med olika sätt att förhålla sig. Gemensamma nämnare och unika särdrag.

Jag arbetar med hålrum. Lämnar plats för kroppen, eller kanske plats för idén om en kropp. Ett möjligt möte. Verken är också kropp i sig. Det uppstår spänningar och attraktioner mellan dem, rummet, betraktaren och den tänkta bäraren.

Textilen är som en hud. Ett lager mellan dig och omvärlden. Kanterna är en snittyta.

Tänker på materialets pågående men fördröjda och tillfälligt avstannande fall mot golvet.

Noter

1. Edholm, Ann, "Du, Jag och Musse Pigg", publicerad på Omkonst.se 2012-11-06, <http://www.omkonst.com/12-tioarsjubileum-edholm-ann.shtml>

2. Wroe, Nicholas, "At Home with Louise Bourgeois", The Guardian, 2013-10-18, <http://www.theguardian.com/artanddesign/2013/oct/18/at-home-with-louise-bourgeois>, hämtad 2014-03-21

